

I

Man regis, ką tik patyriau rimčiausią, o kartu ir pačią keisčiausią avariją savo gyvenime.

Tarytum pliaupiant smarkiai liūčiai mane būtų nutvieskusi milžiniško fotoaparato blykstė.

Užsimerkiu, o kai po sekundės atsimerkiu, suvoki, kad plūduriuoju tamsoje.

Aplinkui viskas keičiasi. Prieš kelias minutes teįžiūrėjau vos metro atstumu, tačiau debesys ūmai prasi-skaidė. Galėčiau suskaičiuoti žvaigždes virš galvos, na... jų daugybė, vargu ar pajėgčiau.

Vaikystėje draugas man sakė: jei turi ko nors tiek, kad negali suskaičiuoti, vadinasi, turi labai daug. Šiuo metu žiba begalės žvaigždžių.

Iš lėto, stengdamasis per daug nejudėti, apsičiupinėju. Viskas lyg ir gerai, savo vietoje. Galiu krutinti plaštakas, pirštus, rankas, kojas, pėdas...

Vis dar nesuprantu, kaip sugebėjau pakelti kabinos gaubtą ir išlįsti lauk. Neįtikėtina, bet man pavyko, ir štai sėdžiu ant savo lėktuvo, o ši neša vandenynas.

II

Stengdamasis neišsiūbuoti lėktuvo, atsargiai pažvelgiu į kabiną ir šypteliu išvydęs kuprinę. Tai svarbu, itin svarbu, nes kuprinėje įmestas eskizų sąsiuvinis ir keletas pieštukų.

Tikriausiai jau esu kažkur minėjęs, kad mažas būdamas baisiai mėgau piešti, bet dailininko karjeros galop atsisakiau, niekam nesupratus mano puikaus pirmojo darbo. Smauglio, virškinančio dramblių.

Kadaisė mano skaitytoje knygoje buvo rašoma: smaugliai praryja savo auką nekramtydami. Užtat jie nebegali nė krustelėti ir pusę metų miega, kol suvirškina.

Sukrėstas šio fakto turėjau žūtbūt tai nupiešti.

Taip gimė piešinys, kurį pavadinau piešiniu numeris 1:



Rodžiau savo šedevrą suaugusiems žmonėms ir klausinėjau, ar jiems baisu. Jie visada paneigdavo sakydami:

– Kodėl skrybėlė turėtų būti baisi?

Nė vienas nesumojo, kad tai smauglys, o ne skrybėlė. Man teko piešinį pakartoti, tik šįsyk dėl aiškumo pavaizdavau iš vidaus.

Štai ir piešinys numeris 2:



Mano pastangos nuėjo perniek. Suaugusieji man patarė mesti menininko kelią ir užsiimti kuo nors

naudingesniu. Tad nusprendžiau pasirinkti kitą profesiją – išmokau pilotuoti lėktuvus.

Po poros metų, supratęs, kad nuomonė nėra tapati tiesai, grįžau prie senojo amato ir ėmiau piešti skrybėles.

Turiu pripažinti, tą dariau iš pasididžiavimo. Siečiau suaugusiųjų pritarimo: „Ogi skrybėlė! Išties, po naiti, kokia daili skrybėlė. Jūsų laukia šviesi dailininko ateitis.“

Bet ir vėl baigėsi nekaip.

III

Per neapdairumą savo naujuosius piešinius parodžiau tiems patiems žmonėms, kuriems jau buvau rodęs smauglį, virškinantį dramblių.

Aš, žinoma, neatsižvelgiau į vieną bene labiausiai suaugusiųsčius gąsdinantį dalyką: jie nemėgsta klysti.

Suaugėliai beveik niekada nedrįsta pasakyti, ką iš tikrųjų galvoja, todėl mieliau sako tai, ką, jų manymu, nori girdėti kiti... juolab jei kiti yra svarbūs. Juolab jei kiti yra svarbesni už juos pačius.

Negaliu jų kaltinti, mat kurį laiką ir man labai rūpėjo aplinkinių nuomonė. Kol supratau, kad iš tikrųjų niekas apie mane nieko negalvoja.

Žinau, žinau, visa tai skamba sudėtingai. Suaugę mes mėgstame iš degtuko priskaldyti vežimą malkų.

Taigi kai parodžiau žmonėms savo naujuosius piešinius – štai šituos – ir paklausiau, ką jie apie tai galvoja, nutiko tai, ko visiškai nesitikėjau.



– Koks gražus smauglys, virškinantis katę!

– Koks gražus smauglys, virškinantis šunį!

– Koks gražus smauglys, virškinantis avį! – aikčiojo jie.

Regis, niekas nesuprato, jog tai paprasčiausios skrybėlės. Po šios naujos nesėkmės aš antrąsyk atsisakiau dailininko karjeros. Taip, deja, ir vėl.

Dažnam suaugusiajam žodis „atsisakyti“ reiškia pabaigą, betgi realybėje ko nors atsisakyti galime tiek

kartų, kiek ir pradėti iš naujo. Juk dar nebuvo žmogaus, kuris vėl imtųsi kokio nors dalyko, prieš tai jo neatsisakęs.

Kad ir kaip ten būtų, savo eskizų sąsiuvinio aš neišmečiau, jį išsaugojau. Visada turiu po ranka ir retkarčiais nupiešiu šį bei tą įdomaus.

Sąsiuvinis taip pat atstoja man dienoraštį, jame aprašau svarbius nutikimus savo gyvenime, o tai, kas įvyko šiandien, neabejotinai svarbu.

IV

Ši situacija man primena atvejį iš praeities, kai sugedus lėktuvui turėjau nusileisti Sacharos dykumoje. Tuomet įvyko du nepaprasti dalykai: pirma, nors skridau vienas, laimė, sugebėjau pataisyti lėktuvą ir grįžti namo. Antra, dykumoje sutikau mažąjį princą – berniukas buvo toks ypatingas, kad lig šiol svarstau, ar mūsų pažintis buvo realybė, ar tikrai iliuzija.

Bandau įžvelgti žiburius tolumoje, bene užmatysiu kokį laivą, atplaukiantį manęs gelbėti. Kol kas aplinkui vien tamsa. Esu įkalintas vandenyne.



Šast! Krintanti
žvaigždė trumpam
nušvietė vandens
paviršių. Ji praskriejo taip arti
manęs; jei būčiau aukštesnis, tikrai būčiau palietęs.

O jeigu nupiešus ją sąsiuvinyje?.. Betgi niekas nesuprastų, o aš vėl išgirsčiau tą patį: „Kodėl linija popieriaus lape turėtų jaudinti?“

Et, buvę nebuvę, vis tiek nupiešiu štai čia, viršutiniame lapo kampe. Kaskart atsivertęs sąsiuvinį prisiminsiu, kad net tamsiausią akimirką pasirodo šviesa.

Man merkiiasi akys... Užmigti taip paprasta liūliuojamam jūros.

V

– Prašau... nupiešti man kurmį!

– Hm?

– Nupiešk man kurmį.

Atsimerkiau ir apsidairiau ieškodamas balso šaltinio.

Tai tik sapnas, pamaniau, bet pamažu akys apsiprato su tamsa, ir netrukus blausioje mėnesienoje įžiūrėjau mažą berniuką, stovintį šalimais.

Jis rimtai žvelgė į mane.

Tokį vaizdą išvydęs pirmąkart aš, be abejo, persigan-
dęs būčiau puolęs vandenin, tačiau tas, kuris stovėjo,
man nebuvo svetimas. Tai buvo mano mažasis princas.

– Kurmį? Nemoku piešti kurmių, niekada jų ne-
piešiau.

– Jei niekada to nedarei, dar nereiškia, kad nemoki.
Aš nesu daręs šimto šuoliukų iš eilės, bet jei pabandy-
čiau, esu tikras, kad sugebėčiau.

Jau ketinau paprašyti jo taip nesielti, mat šokinėti
ant dreifuojančio lėktuvo nėra pati geriausia mintis.

– Dabar moku piešti tik šitai, – parodžiau jam savo
piešinius, norėdamas tęsti pokalbį ir kad jis išmestų iš
galvos šuoliukus.

Mažasis princas abejingai nužvelgė piešinius.

– A, lioveisi piešti smauglius ir ėmeisi skrybėlių...
Neblogai, bet... Kam reikalinga skrybėlė, jei po ja nėra
galvos? Nupiešk man kurmį ir išgelbėsi mano plane-
tą, – jis atkakliai laikėsi savo.

Atmenu, kas nutiko praėjusį sykį jam paprašius manęs
nupiešti avelę. Papasakosiu ir jums.

Kadangi avelių piešėjas irgi esu nekoks, net po keleto bandymų mažajam princui neįtikau: viena avelė, pasak jo, priminė aviną su ragais, kita buvo ligota, trečia per sena... Galiausiai nupiešiau dėžę ir pasakiau, kad jo trokštama avelė tupi viduje. Mažasis bičiulis atrodė patenkintas.

Tad šį kartą bematant ėmiausi dėžės, užuot gaišęs laiką piešdamas kurmius, kurie jam tikriausiai nepatiks. Daraisi nekantrus mirksodamas jūroje ant lėktuvo.



– Tavo kormis yra viduje, – tariau ir išplėšęs padaviau jam sąsiuvinio lapą.

Mažasis princas ilgai tyrinėjo piešinį. Na, kai skęsti, dvi ar trys sekundės – tai jau ilgas laiko tarpas.

– Kormelis mažas... Puikiai tiks mano planetoje, – nusišypsojo jis. – Matai? Nebuvo taip sunku. Bandyti reiškia daryti.

Jis priglaudė lapą su piešiniu prie krūtinės ir atsitęsęs nukreipė žvilgsnį į begalybę. Vėjas kedeno jo apsiausto skvernus, ir jis atrodė toks nežemiškas.





Apmiręs žiūrėjau į šį mažą berniuką, vėl
atsiradusį lyg iš niekur. Trumpam užsimer-
kiau. Gal tai tik mano vaizduotė?

Bet kai atsimerkiau, jis tebebuvo čia.

Galiausiai, jam vis tylint, uždaviau
klausimą, kuris, tikiu, kirba ir jums.

VI

– Kam tau reikia kurmio?

Mažasis princas keletą kartų sumirksėjo,
tarsi būtų pamiršęs, jog esu čia. Pamiršęs net sa-
ve patį.

– Avelė nebeėda baobabų, – tarė nusukęs žvilgsnį.
Ir nutilo, daugiau nepratarė nė žodžio.

Tuo tarpu aš prisiminiau mažojo princo bėdą su bao-
babais.

Pasirodo, jo planetoje, kaip ir visose kitose plane-
tose, augo gerosios žolės ir piktžolės. Šios reikalavo
ypatingo apdairumo, nes jo planeta buvo mažulytė,

